

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Idea Theologiæ Sacramentalis

Petrus <a Sancto Josepho>

Coloniæ, 1648

XIII. De essentia sacramenti Confirmationis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42272

Latina. Quia verò olim die Palmarum capita infantium lavabantur, ut ad jam dictam unctionem præpararentur, hinc vulgò dies illa Capitulavium appellabatur.

Vigesimo, baptizati veste alba induebantur, quæ cæremonia adhuc servatur Romæ, quando adulti solemniter baptizantur in Sabbato Paschæ. Et in baptismo ordinario album sudariolum capiti baptizati impositum, quoddam prædictæ cæremoniæ vestigium dici potest.

Denique cereus ardens baptizato dari solebat, qui ritus etiam nunc apud nos observatur: non tamen degustatio lactis & mellis, lotio pedum, & alia quæ olim erant in usu.

CAPUT XIII.

De essentia sacramenti Confirmationis.

RESOLUTIO I. *Confirmatio est verum novæ legis Sacramentum, à Christo Domino institutum.* PRIOR PARS est de fide, determinata in Concilio Trident. sess. 7. de Confirmatione can. 1. his verbis; Si quis dixerit, Confirmationem baptizatorum otiosam esse cæremoniam, & non potius verum, & proprium Sacramentum, &c. anathema sit. Idem ostendi posset ex aliis Conciliis, summorumque Pontificum, & Patrum autoritatibus: verum cum inter Catholicos nullum hac de re sit dissidium, iis supersedemus; præsertim cum videri possint in alio tractatu de Sacramentis part. 2. disp. 5. sect. 1.

Posterior pars est jam de fide, ut patet ex dictis cap. 3. ubi ostendimus, Sacramenta omnia novæ legis fuisse à Christo instituta. Hinc autem colligitur Confirmationem neque à Melchiade Papa, ut volunt hæretici, neque à Concilio Meldensi, ut sentiunt quidam Scholastici, institutum fuisse. Præsertim cum constet ex plerisque authoribus antiquis, sacramen-

DE SACRAMENTIS. CAP. XIII. 83

cramentum illud fuisse in usu ante tempora Melchiadis Papæ, aut Concilii Meldensis.

Nota 1. Probabile esse Christum instituisse Confirmationem in nocte cœnæ, quia ut ait Fabianus Papa *epist. 2. cap. 1.* tunc Christus conficere chrisma docuit, ubi per chrisma vel intelligitur totum Sacramentum Confirmationis, vel si sola illius materia: negari non potest, quin Christus etiam docuerit, qua forma in hoc sacramento utendum esset.

Nota 2. Hoc ita debere intelligi, ut institutio Confirmationis fuerit tantum inchoata in nocte cœnæ: absoluta verò post resurrectionem, quando Christus Apostolos ad Episcopalem dignitatem evexit; eo quod proprius, & ordinarius hujus sacramenti minister est solus Episcopus.

RESOLUTIO II. *Materia remota Confirmationis est Chrisma.*] Hoc constat ex Concilio Florentino in decreto Eugenii, ubi duo traduntur. 1. Chrisma esse materiam Sacramenti Confirmationis. 2. Chrisma illud debere confici ex oleo & balsamo. Unde colligi videtur, non modo oleum, sed etiam balsamum, spectare ad essentiam materiæ Confirmationis, adeoque altero deficiente, sacramentum non valere.

Advertendum autem 1. Hæc intelligi de oleo communiter dicto, nempe de oleo olivarum, & de vero balsamo, non adulterino. Nec refert an sit balsamum Palæstinum, an Indicum, etsi fortè specie differant; sicut nihil interest utrùm vinum consecrationis sit album, aut rubrum.

Advertendum 2. Ob quorundam Theologorum sententiam, oleum non mixtum balsamo esse materiam probabilem confirmationis, adeoque interdum defectu materiæ certæ usurpari posse. Quia tamen valde probabile est, sacramentum in eo casu nullum esse, oportet illud postea repetere in materia certa, sub illa conditione, si non es confirmatus.

Advertendum 3. Ad essentiam Confirmationis spectare, ut chrisma sit ab Episcopo benedictum, Concilium enim citatum statuens materiam Confirmationis esse chrisma, ex oleo & balsamo confectum, & ab Episcopo benedictum, hoc loquendi modo indicat benedictionem Episcopalem non minus ad essentiam hujus sacramenti spectare, quam oleum & balsamum. Præsertim quia idem Concilium agens de materia baptismi ait, eam esse aquam veram & naturalem, nec benedictionis aut consecrationis meminit, esto ex præcepto adhiberi debeat; quia videlicet non est necessaria ad valorem baptismi.

Advertendum 4. Non requiri ad valorem sacramenti, ut chrisma sit eodem anno benedictum: ad hoc enim sufficit verum chrisma, quale esse potest, five sit unius, five alterius anni. Si tamen agatur de necessitate præcepti, eo modo necesse est ut chrisma eodem anno sit benedictum, ut ex ipso usu satis intelligitur.

RESOLUTIO III. *Materia proxima Confirmationis est chrismatis unctio.*] PROBATUR ex hætenus dictis, ostendimus enim materiam proximam sacramentorum, quæ in usu consistunt, nihil aliud esse quam applicationem materiæ remotæ, circa chrisma esse materiam remotam confirmationis. Ex his autem sequitur, materiam proximam confirmationis esse applicationem, seu usum actualem chrismatis circa confirmandum, id est, unctionem ex chrismate.

Unde collige 1. Unctionem illam ita esse necessariam ad valorem confirmationis, ut sine ea manuum impositio non sufficiat; repugnat enim aliquod sacramentum subsistere sine materia illius proxima. Præterquam quòd falsa esset forma confirmationis; cum hæc in solam unctionem cadat, non autem in aliam impositionem manuum.

Collige 2. Unctionem ex chrismate, absque alia manuum

DE SACRAMENTIS CAP. XIII. 85

manuum impositione, præter eam quam ipsa unctio aliquo modo continet, ad essentiam sacramenti sufficere, quia nimirum forma substantialis confirmationis cadit tantum in unctionem, neque ullam aliam manuum impositionem determinat.

Verum nonnulla hic *Observanda* occurrunt; 1. Ad essentiam confirmationis requiri, ut unctio fiat in modum crucis: talis enim ritus semper ab Ecclesia servatus fuit, tanquam essentialis, & significatus per verba formæ; etsi ea alioqui secundum se spectata, indicare videantur duas actiones distinctas concurrere ad confirmationem, nempe consignationem, & unctionem. Ex quo sequitur, eam quantitatem chrismatis ad valorem confirmationis sufficere, quæ satis est ut unctio ex illa fieri possit, in modum crucis.

Observandum 2. De essentia confirmationis esse ut unctio fiat in fronte illius qui confirmatur; quod aliter probari non potest, quam ex perpetua traditione, & usu Ecclesiæ, quæ adeo religiosè ritum illum observat, ut eum verè confirmatum non censeat, qui chrismate unctus in fronte non fuerit. Monet autem Concilium Florentinum in litteris unionis, unctionem, & consignationem idè fieri in fronte, ubi verecundia sedes est, ne confirmatus Christi nomen ejusque crucem, quæ Judæis est scandalum, Gentibus stultitia, confiteri erubescat.

Observandum 3. Confirmationis unctionem, ut valida sit, debere fieri manu Episcopi, esse autem de necessitate præcepti, ut unctio illa fiat pollice dextro Episcopi: hoc enim ita præscribit Pontificale Romanum, & Ecclesia hunc modum inter confirmandum observat. Non tamen est de necessitate sacramenti, ut unctio fiat pollice, vel indice, vel alio quovis digito. Potestque unctio valere etsi pollice serico, aut tela obvoluto, peragatur.

RESOLUTIO IV. *Circa formam Confirmationis, quædam observanda sunt.*] PRIMO formam illam contineri his verbis, ut sumitur ex Concilio Florentino, in decreto unionis: Consigno te signo crucis, & confirmo te chrismate salutis, in nomine Patris, & Filii, & Spiritus sancti. Patet etiam ex usu Ecclesiæ; quæ talem formam usurpat ut sufficientem ad hoc sacramentum adeoque necessariam ut sine illa, vel alia æquivalenti sacramentum irritum sit.

Observandum 2. Ad essentiam formæ prædictæ spectare, ut exprimat personam quæ confirmatur, actum confirmantis, ut ab illo procedit, & distinctè tres personas Trinitatis invocet. Ratio autem primi, & secundi petenda est ex dictis supra *cap. 9.* ubi de forma baptismi; tertii verò ex eo, quòd Confirmatio ordinatur ad perficiendam fidem in baptismo acceptam, eamque coram Tyranno forti animo, si opus sit, profitendam.

Observandum 3. Ad valorem formæ utrumque illud verbum, signo, & confirmo, exprimendum esse: si quis enim prius omitteret, non exprimeret signum crucis, quòd tamen necessario exprimendum videtur, ut novus Christi miles palam protestetur se illud non erubescere: si verò posterius prætermitteret, non exprimeret effectum per illud significatum.

Observandum 4. Ut sacramentum valeat, debere etiam verba illa, chrismate salutis, apponi; quia reliqua verba non satis distinctè significant unctionem illam externam, quæ ex materia proxima huius sacramenti, quæque ex chrismate fieri debet. Nec refert quòd hæc omnia ita distinctè in Patribus non contineantur: illi enim parcè agebant de hoc, aliisque sacramentis, ne mysteria nostræ religionis infidelibus manifestando, ea prodere viderentur.

Observandum 5. Formam illam Græcorum, signaculum doni Spiritus sancti, non videri sufficientem, eò quòd

DE SACRAMENTIS CAP XIV. 87

eo quod multa non exprimit, quæ continentur in forma Latinorum, quæque necessario ut valeat sacramentum, exprimenda esse diximus. Verum quia Arcudius latè oppositum defendit, vide illius argumenta, eorumque solutionem in tract. de sacramentis 2. part. disp. 5. sect. 6.

C A P U T XIV.

De causis, effectibus, & caeremoniis Confirmationis.

RESOLUTIO I. *Solus Episcopus est Minister ordinarius Sacramenti Confirmationis.*] EST de fide, ut satis patet ex Concilio Tridentino, sess. 7. can. 3. de Confirmatione, ubi sic statuitur. Si quis dixerit, sanctæ confirmationis ordinarium ministrum non esse solum Episcopum, sed quemvis simplicem sacerdotem anathema sit. Idem colligi potest ex sess. 13. cap. 4. Nec refert quod ex Concil. Tolet. 1. cap. 20. Sacerdos in absentia Episcopi chrismate possit: non enim ibi agitur de confirmatione, sed de ea unctione quæ fit in vertice baptizati, quando baptismus solemniter confertur.

Hic autem adverte Episcopum verè consecratum, etsi excommunicatus, aut suspensus, vel etiam hæreticus sit, Sacramentum Confirmationis validè conferre posse: si nimirum materiam & formam illius, cum debita intentione applicet: quia character Episcopalis semper remanet; administratio autem Confirmationis est actus solius ordinis, nullamque ut sit validus, jurisdictionem exigit.

Neque refert quod olim revertentibus ab hæresi, manuum impositio fieri solebat: vel enim hoc intelligi debet de simplici manuum impositione, sine unctione: vel de manuum impositione, cum aliqua unctione caeremoniali, quoad eos qui antea confirmati fuerant; vel cum unctione confirmativa, quantum ad eos qui cum Novatianis Sacramentum Confirmationis repudiabant.

RE-